

NEMIRA
FICTION

REBECCA SERLE

*Iubire cu
termen
de valabilitate*

Traducere din limba engleză de
GABRIELA NEDELEA

NEMIRA

Editor coordonator: Anamaria MANOLESCU
Ilustrație copertă: Henry Sene YEE
Fotografii copertă: GETTY IMAGES
Adaptare copertă originală: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactare: Andreea IANCU
Corectură: Claudia UNGUREANU
Tehnoredactare: Antonela IVAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SERLE, REBECCA

Iubire cu termen de valabilitate / Rebecca Serle ; trad. din lb. engleză:
Gabriela Nedelea. - București : Editura Nemira, 2025
ISBN 978-606-43-2091-9

I. Nedelea, Gabriela (trad.)

821.111

Rebecca Serle
EXPIRATION DATES
Copyright © 2024 by Rebecca Serle
All rights reserved

Copyright © Nemira, 2025, pentru prezenta ediție în limba română
NEMIRA FICTION este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de tipografia MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-2091-9

Pentru J. În sfârșit.

„Spune adevărul, spune adevărul, spune adevărul!“

ELIZABETH GILBERT

CAPITOLUL UNU

Foaia de hârtie e goală, în afară de un nume: *Jake*. Cele patru litere stau liniștite pe hârtia crem, fără nicio informație în plus, cu excepția unui che-nar negru, gros. Are greutate biletul acesta. E important în mâinile mele.

Îl găsesc strecurat pe sub ușă, în drumul meu spre masa de seară. Cina unde, dacă acest petic de hârtie e de încredere, am să-l cunosc pe bărbatul alături de care îmi voi petrece restul vieții. Nu mi s-a mai în-tâmplat așa ceva. Dar, repet, nu e genul de lucru care să ți se întâmple de două ori.

Restaurantul e în West Hollywood, nu departe de casa mea. Îmi place să aleg locul ăsta. Dacă primesc biletul târziu, cum ar fi, să zicem, la desert – și scrie două ore – pot să-mi strâng repede catrafusele.

E seară, spre sfârșitul verii, în Los Angeles, iar temperatura în nopțile mai calde scade spre douăzeci și unu de grade. Vântul începe să se înteească – amintindu-ne tot ceea ce va aduce toamna. Îmi dau părul pe după ureche și mi-l las peste umeri, în timp ce urc scările și deschid ușa.

— Hei, Daphne!

Gazda de la Gracias Madre, un restaurant mexican vegan fără pretenții de pe Melrose, mă recunoaște imediat. O cheamă Marissa și știu că a fost barmaniță la The Pickey, pe bulevardul Sunset, înainte ca acesta să fie închis.

— Ai venit prima! Vrei să iei loc?

Locul e foarte frumos – zona barului se prelungește afară, pe o terasă laterală, mare și plină de viață. Peste tot în restaurant sunt pomi în ghivece, iar pe dușumelele din teracotă se revarsă o lumină galbenă, caldă, ca un fagure de miere.

Sunt agitată, iar eu nu sunt niciodată agitată. Port o bustieră neagră și o pereche de jeanși 501s. Pantofi neon, cu tocuri mici. Aș fi ales, probabil, o ținută diferită, poate ceva un pic mai romantic având în vedere că aceasta va fi ultima mea primă întâlnire, însă eram deja îmbrăcată, iar acum iată-ne aici.

— Sigur, îi spun. Îmi place salopeta ta!

Arăt spre salopeta din denim cu care e îmbrăcată. Mi-ar fi imposibil s-o port, dar ei îi stă al naibii de bine.

— E de la secondhandul de pe Melrose – m-am molipsit de la tine.

— Vintage, zic eu în timp ce mergem. Mișto!

Există mai multe locuri în West Hollywood unde se vând haine secondhand, dar Wasteland e cel mai bun dintre ele. N-am multe hobbyuri, dar zgârcenia e cu siguranță unul dintre ele.

Îmi arată masa – sunt în partea din spate a restaurantului, de unde am o vedere completă asupra întregului spațiu – și îmi scot telefonul.

Am un mesaj de la mama, Debra. Iubito, te-ai uitat la fotografiile pe care ți le-am trimis? E fotografie în devenire, concentrată, în principal, pe – nu glumesc deloc – mezuze.

Răspunsul este nu.

Unul de la proprietarul clădirii în care stau, Mike, care vrea să știe dacă vin grădinarii astăzi. Îi trântesc un emoji. Tot nu. O rafală de bipuri pe un grup căruia îi oprisem notificările – prieteni din facultate, ceva despre petrecerea burlăcițelor dată de Morgan. Pe jumătate dintre ei nu i-am mai văzut de vreo zece ani, mă surprinde că mă includ și pe mine.

Și unul de la Hugo – fostul meu iubit (ajungem și la el): Ei bine?

N-a venit încă, îi răspund eu. Apoi: Abia m-am așezat.

Mă gândesc să-i spun că de data asta, pentru prima oară, foaia de hârtie era goală, apoi mă răzgândesc. *Sunt pe cale să-mi întâlnesc sufletul pereche* sună mai degrabă ca ceva de spus față-n față sau, măcar, la telefon. În ziua de azi spunem prea multe lucruri importante în prea puține cuvinte.

Bem ceva după? Mă întâlnesc cu Natalie la Craig's, termin pe la 20:00.

Încerc să-mi amintesc cine e Natalie. Să fie fata pe care a cunoscut-o la Bikram? Sau cea de pe Bumble? Habar n-am.

Poate.

Îmi pun telefonul pe masă, cu fața în jos.

Trec cinci minute, apoi zece. Comand ceva de băut – o rețetă specială de *margarita*. Ceva cu agave și *jalapeno* afumat. Sosește și se dovedește a fi sărată și picantă.

Întârzie, îmi spun. Nu e grozav, dar merge. Cu vreo cinci ani în urmă, cam pe vremea când eu și Hugo am hotărât să ne despărțim, mi-am promis să încep să vin la timp la toate întâlnirile. Și mi-a mers foarte bine. În pofida traficului din Los Angeles. Totul e să înveți ritmurile orașului tău. Nu încerca să mergi după-amiaza din Brentwood în WeHo. Mereu se construiește câte ceva pe Wilshire pe bulevardul Westwood; ia-o pe Sunset. San Vicente spre Seventh Street ce duce la autostrada Pacific Coast e calea cea mai anevoioasă ca să ajungi în Malibu, dar e cea mai frumoasă.

Îmi vibrează telefonul. Alt mesaj de la mama: ?

Părinții mei locuiesc în Palisades, de cealaltă parte a autostrăzii 405, din Los Angeles. Palisades e ca Pleasantville – toate casele noi țin de Cape Cod și există un centru comercial care ia puțin prea în serios sărbătorile. E cel mai îndepărtat punct pe care îl poți considera încă parte din același oraș.

Superbe! Îi răspund eu, fără măcar să deschid emailul. Săptămâna trecută mi-a trimis un întreg fișier cu rabinul ei în diverse stadii de dezbrăcare, în curtea din spate. Mă gândesc serios să-i explic că doar pentru că iubește iudaismul și fotografia, nu înseamnă că pozele ei trebuie să aibă influență evreiască sau că identitatea ei evreiască trebuie să fie vizibilă în toată munca ei, dar mă răzgândesc. Mi-ar lua mai mult de două mesaje, iar acum vreau să fiu prezentă aici.

Prezentă.

Treizeci și trei de ani, șase relații importante, patruzeci și două de prime întâlniri, un weekend lung la Paris.

Iar acum, uite unde am ajuns! Prima și ultima foaie goală.

— Daphne?

Îmi ridic privirea și văd un bărbat puțin mai înalt decât mine, cu părul castaniu, grizonant și cu ochii brun-verzui. Poartă cămașă și blugi, și ține în mână un singur trandafir.

— Bună! zic eu.

Fac o mișcare, să mă ridic să... Ce? Să-l iau în brațe? Mă așez la loc.

Îmi dă trandafirul. Începe să vorbească, iar glasul îi e plăcut, familiar.

— Era cineva la intrare care vindea trandafiri și m-am gândit că ar trebui să mă revanșez pentru că am întârziat cincisprezece minute.

Când zâmbește, i se încrețesc ridurile din jurul ochilor.

— Pe bună dreptate, zic eu. Iau trandafirul. De ce ți-a luat atâta?

Clatină din cap, ca și când ar fi zis: *Oh, Doamne!*

— Cât timp avem la dispoziție? mă întreabă Jake.

Îl măsoară cu privirea. Real, în carne și oase, vizavi de mine, acum. Are un semn din naștere sub maxilar, un pistrui lângă ochiul stâng. Toate aceste detalii precise care alcătuiesc un om, care alcătuiesc *acest* om, omul meu.

— Mult, îi zic. Avem o grămadă de timp.

CAPITOLUL DOI

A început în clasa a cincea, cu o carte poștală. Tocmai mă întorsesem acasă de la antrenamentul de fotbal și am găsit-o pe biroul din camera mea, peste exemplarul meu jerpelit din *Jessica Darling*.

Seth, opt zile. Cartea poștală era din Pasadena – lumini strălucitoare, oraș mare. *Hmmm.*

Le-am arătat-o părinților.

— Ce-i asta? Îmi amintesc că i-am întrebat.

Nu știau. Erau ocupați pe atunci, în zilele acelea de demult. Mama lucra pentru o organizație evreiască nonprofit, iar tata era șef de vânzări la un nou sistem de filtrare a apei, în West Coast. Compania avea să se închidă peste cinci ani, iar tata avea să treacă în industria farmaceutică, o vreme, până la pensionare. Părinții mei fuseseră întotdeauna relativ cumpătați, iar sușurile și coborâșurile financiare nu păreau să-i afecteze așa cum se întâmplă cu majoritatea oamenilor. Cel puțin, eu nu simțeam. Trăiam confortabil. Nu mi-am dat seama până mult mai târziu că părinții mei făcuseră o mulțime de alegeri bine calculate ca să trăiască, în limitele posibilităților, într-un oraș care încurajează un nivel de trai cât mai ridicat. Aveam casa cea mai mică pe cea mai bună stradă, astfel încât să frecventez o școală de stat de elită. Tot ce conta pentru mama era să aibă spațiu pentru o grădină – trandafirii ei sunt legendari, iar în California de Sud înfloresc încontinuu din martie până la sfârșitul lui octombrie.

— Cine-i Seth? m-a întrebat tata.

Stătea la aragaz, sotând ceapă. Tata a contribuit întotdeauna la fel ca mama în bucătărie și în comitetul de făcut curățenie. Când bunicii mei,

părinții lui, au imigrat în această țară, bunicul și-a deschis o băcănie. Era nevoie de toată lumea și trebuiau să învețe să muncească atât în spatele tejghelei, cât și la chiuvetă – inclusiv tata.

Am căzut pe gânduri. Seth. Știam cine e. Cel puțin știam cine e *un anume* Seth. Era cu un an mai mare decât mine, învăța la școala Brentwood. Juca și el fotbal și eram adesea pe teren în același timp. Uneori, după antrenament, dacă mai rămânea vreo sticlă de Gatorade albastru, mi-o dădea mie. Nu-mi plăcea Gatorade albastru – din câte știam, era cel care trebuia evitat, pentru că îți colora gura într-o nuanță urâtă de mov – dar, când veneau de la Seth, îmi plăceau.

— Un puști de la fotbal?

Tata s-a întors, și a îndreptat lingura spre mine.

— Cu el să-ncepi!

A doua zi, după antrenament, n-a mai fost nicio sticlă de Gatorade. Am luat inițiativa.

— Salut, Seth!

Era înalt, cu ochi albaștri și cu tot atâția pistrui, câte puncte pe-o buburuză. Și părul roșu.

— Salut!

— Tu mi-ai trimis asta?

I-am arătat cartea poștală din Pasadena.

A râs.

— Nu, a zis el. Ce amuzant!

— De ce?

Părea de-a dreptul încurcat.

— Habar n-am! E o carte poștală.

Nu știu cum a ajuns, pornind de la acest schimb de replici fermecătoare, să fie primul meu iubit, dar așa s-a întâmplat. M-a întrebat dacă vreau să-l însoțesc la Bigg Chill, după care am ieșit la întâlniri timp de o săptămână și-o zi. Despărțirea a fost de comun acord. Ne era mai bine ca prieteni.

Iar de-atunci încolo, așa s-a întâmplat mereu. Uneori era o carte poștală, alteori o foaie de hârtie, o dată un răvaș vârat într-un fursec. Uneori mesajul venea după ce-l cunoșteam, sau chiar înainte sau, în cazul lui Hugo, la șase săptămâni după. Însă îmi spunea întotdeauna același lucru: cât timp aveam să petrecem împreună.

Până în seara asta, când mi-a dat nicio indicație în legătură cu sfârșitul.
— Cum e băutura? mă întreabă Jake. Eu sunt mai degrabă băutor de vodcă.

Vodcă, interesant.

— Bună, îi spun eu. Îmi înclin capul într-o parte. Picantă.

Jake râde.

— Vrei să mă faci să mă simt stânjenit? Kendra mi-a spus că mai faci asta uneori.

— Nu, zic eu. Așa ți se pare?

Se uită la mine.

— Da, un pic.

Își drege glasul. Pare că-și aranjează o cravată invizibilă.

— Dar nu-i rău.

Eu și Jake ne-am cunoscut prin intermediul colegei mele, Kendra. Sau, mai bine zis, al fostei mele colege. Lucrez pentru o producătoare celebră, cineva de care n-ați auzit niciodată, care a realizat toate filmele pe care le-ați văzut. O cheamă Irina. Kendra avea jobul meu.

„Cred c-ar trebui să-l cunoști pe prietenul meu, Jake. Are treizeci și cinci de ani, e singur de puțină vreme – nu la modul depresiv – și lucrează în industria de divertisment“, mi-a spus Kendra când luam masa la Grove. Mallul în aer liber din Los Angeles arată, tot anul, ca un decor de film făcut de Hallmark. De sărbătorile de iarnă, au un tren al lui Moș Crăciun, de Paști, un iepuraș gigant, iar în restul anului, un pavilion à la *Fetele Gilmore*. Sunt mereu luminițe strălucitoare și o fântână ale cărei jeturi de apă țâșnesc pe ritmurile melodiilor lui Sinatra. Ceea ce începuse ca o glumă – „Nu vrei să luăm masa la Grove?“ – a devenit rapid o tradiție. Ne plăcea amândurora Cheesecake Factory.

— Actor? am întrebat-o eu.

— Director de televiziune.

— Plictisitor.

— Stabil, a zis Kendra mușcând dintr-un cartof prăjit. Și arată bine.

— Asta înseamnă urâțel.

— Nu, nu-i așa! *Arată bine* ar putea însemna sexy.

— Ar putea însemna drăguț; măcar atâta lucru pot să-ți spun și eu. Cu siguranță nu înseamnă sexy.

— Doar nu vrei să te măriți cu unul sexy, nu?